

komme, til Iberspidfen af en god Havn, Grenaa Havn, og ere bleve omtrent dobbelt saa lange, som de behøvede at være for at tilfredsstille denne Egns rigelige Behov, medens Herningsbanen kun er et Stykke af en Gjennemgangsbane. Der var saaledes tre særlige Hensyn, der kunde anbefale Belvillie overfor de Herningske Forhold, men som der ikke er fjerneste Anledning til her. Det vilde jo ikke vel gaa an, naar man vilde forlænge Herningsbanen til Skjern eller til Vestbanen — og derfor var der meget gode Gruide — at beholde et Stykke, der tilhørte et privat Selskab, midt i en saadan Gjennemgangsbane. — Det ærede Medlem mente, at der ikke var afsluttet noget Regnskab siden sidst, men det sidste Regnskab foreligger vel nu nærmere oplyst, revideret og decideret siden sidst, og saa slutter jeg, at, er der en saa fortræffelig Fremgang, som det ærede Medlem siger, siden sidst, synes det at være Uret at ville tage den Herlighed fra denne brave Bestyrelse, og skulde det være, at disse 8 Maanedes ikke egentlig viste nogen virkelig Balance, men den først kan komme frem ved Aarets Slutning derved, at der er endel Udgifter f. Ex. en Rente eller faadant Noget, der er skudt hen til en vis Termin, og først vil komme frem, naar Aaret er sluttet, ja, saa er det muligt, at den Nettobalance, som det ærede Medlem opstillede, kunde være Fantasi og ikke har Hold i Virkeligheden. Jeg kan derfor ikke skjønne Andet, end at der hverken i det ene eller det andet Tilfælde er nogen Grund for Statskassen til at entrere paa dette Forhold. Det er min Mening overfor de Herrers Storty, at, dersom de ville tage denne Sag og stille den frem og tage den enkelte Mand op efter sine Vilkaar og sige, hvad han vilde give nu aarlig f. Ex. i en Menneskealder for at have det Gode, at denne Bane er kommen maaste 15—16 Aar tidligere, end den ellers vilde være, og for at han har faaet den laagt for sin Dør, saa er det i Forhold til den virkelige Nytte, han har deraf, rent forsvindende og staar ikke i Forhold til, hvad vi af andre Hensyn have paalaagt andre Borgere ved Lvang. Vi have f. Ex. paalaagt andre Borgere ved Kysten, saaledes i Maribo Amt med Hensyn til Digevæsenet, ganske andre Byrder ved Lvang end de ærede Medlemmer af Borgersamfundet her have overtaget ganske frivilligt. Det er ikke værd at være for eftergivende med Hensyn til det. Jeg vil ogsaa sige, at efter hvad der er kommet mig for Dre om Forhandlinger om denne Sag, har man derefter fra, da man tegnede sig for Aktier til disse Liniier, som nu foreligge, udtrykkelig fremhævet for Regjeringen, at man havde Ret til at kræve disse Liniier, da man ved Tegningen havde gjort Offer for dem, som man maatte antage vare spildte og kun kunde ætvaleres ved den indirekte Nytte, de kunde have for deres Glendomme ved, at disse Liniier bleve valgte. Saa bleve Liniierne valgte,

og de fik det beregnede Ætivalent, og nu komme de bagetter og forlange, at Statskassen skal betale det. Nuvel, jeg taler jo vel i denne Sag uden Haab, men jeg ønsker dog at faae det sagt, fordi vi ikke have formange Penge i Statskassen til saaledes at give hen til det Overflødige. Saa vi engang Naad til dette, og Forholdene stille sig anderledes, saa er det en anden Sag, men for Diebliffet have vi efter min Formening ikke Naad til saadanne Udgifter. (Kjær: De ser Kanoner.) Det ærede Medlem taler om sex Kanoner; men han har vist ikke talt op, hvormange Kanoner hans ny Hærløvs og Sværnslov ville foranledige, og her er uregtelig et Moment mere. Gust paa, at vi have belastet Statskassen meget betydeligt ved de Herrers militære Love, siden vi behandlede denne Sag sidst, og det gjør, at vi maa være mere forsigtige med, hvorledes vi anvende Statskassens Midler.

Lh. Nielsen: Jeg skal give den ærede sidste Taler Ret i, at man ikke kan bruge som Motivering for at kjøbe disse Baner, at Herningsbanen er bleven kjøbt, thi det er klart nok, hvad de, der have fulgt Behandlingen af vedkommende Lovforslag dengang, vide, at der blev gjort den udtrykkelige Forskjel paa denne Bane fremfor andre, at den Bane skulde drives af Staten; det blev ialtsald sat ind i Loven, at dette kunde finde Sted. Det blev ogsaa udtrykkelig udtalt i Betænkningen, at man maatte være forberedt paa større Statsunderstøttelse til denne Bane end til de andre Baner, som bleve anlagte under andre Forhold og i mere frugtbare Egne. Naar jeg altsaa gaar med til at stemme for Lovforslaget, er det ikke paa Grund af analogiske Forhold, men af andre Hensyn, og da navnlig først dette, at jeg ønsker, at de private Baner i det Hele komme ind under Statsdrift. (D. Christensen: Ogsaa Jærebanelen?). Der kan jo være nogle Baner af saa lokal Betydning, at der ikke kan blive Tale om dem, og der er jo heller ingen Regel uden Undtagelse. Derimod er det som sagt min Mening, at alle Baner af nogen større Betydning bør være Statsbaner. Det er altsaa et af de Hensyn, der gjøre, at jeg kan gaa med til at stemme for dette Lovforslag, som forøvrigt er vedtaget i dette Thing allerede i forrige Samling. Det var kun, fordi man endte saa brat, eller om just ikke saa brat, thi vi vare uregtelig allerede: den Gang langt henne paa Sommeren, saa fordi man havde saa mange andre Ting for, at Lovforslaget ikke naaede den fulde Behandling for at blive til Lov. Forrigt skal jeg ikke optage den Behandling, vi især havde saa rig Leilighed til at føre; der kan jo anføres de samme Grunde for og imod, men vi overbevise dog neppe hinanden derved, saa det forekommer mig, at det ikke kan føre synnerlig vidt at føre Forhandlingen videre. Jeg skal endnu kun tilføie som Grund, at denne